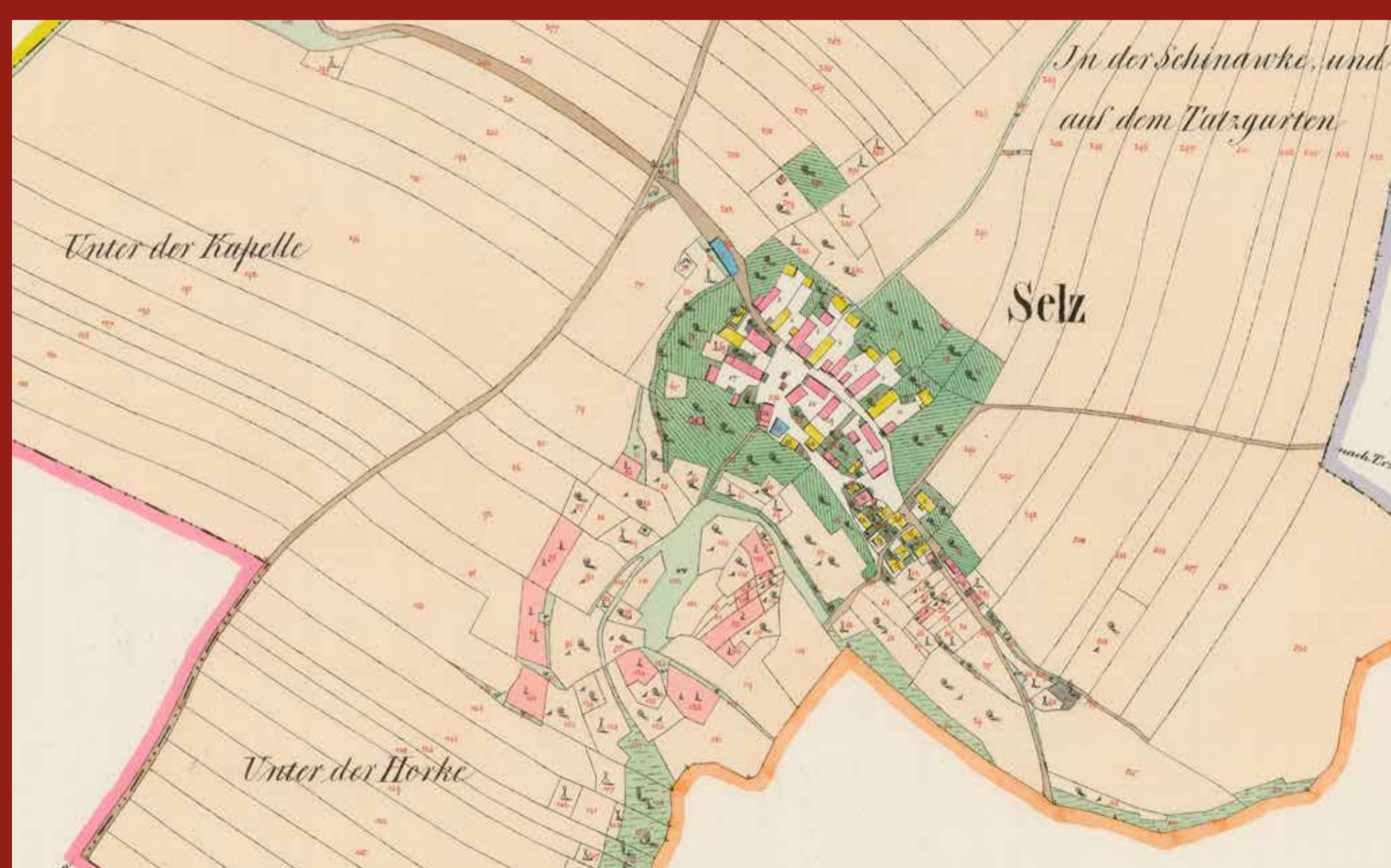

4.

1843

Sedlec – místní část Křešic Ústecký kraj

Ves se rozkládá na úrodné plošině severně od toku Labe na úpatí Českého středohoří. Jako součást encovanského panství se nacházela nejdříve v majetku premonstrátského kláštera v Chotěšově a později byla připojena k panství roudnických Lobkoviců. Ves se v průběhu 19. a 20. století příliš plošně nerozrůstala. Usedlosti byly zejména na přelomu století pouze přestavovány a upravovány a tuto podobu si z velké většiny zachovaly dodnes.

Ves Sedlec se rozkládá severně od toku Labe na úpatí Českého středohoří na náhorní úrodné rovině označované jako Sedlecká plošina. Ves je poprvé zmiňována v roce 1367 v urbáři premonstrátského kláštera v Chotěšově, v roce 1384 je uváděna jako součást encovanského panství. Od 2. poloviny 14. století držela panství prostřednictvím zástav řada šlechticů. V roce 1436 císař Zikmund zastavil tehdejší církevní majetek Janovi ze Smiřic. V roce 1489 chotěšovský klášter Encovany vyplatil, ale hned následujícího roku je zastavil třem bratrům Černínům z Chudenic, z nichž Vilém na panství pobýval. Mezi lety 1512 a 1543 se panství opět vrátilo do majetku výše zmíněného kláštera. V roce 1543 Ferdinand I. zastavil Encovany rodu Šenfeldů, roku 1563 pak byly dědičně zakoupeny Osvaldem ze Šenfeldu, který zde vytvořil centrum samostatného statku. Na počátku 17. století zdědil statek Ladislav Zejdlíc, který se aktivně zúčastnil stavovského povstání, za což byl v roce 1623 odsouzen ke ztrátě veškerého majetku. Téhož roku koupila panství Encovany jako konfiskát Polyxena z Lobkovic, která Sedlec připojila ke svému roudnickému statku, jehož součástí zůstal až do zániku patrimoniální správy v roce 1848.

Během 19. století je Sedlec popisován jako ves v úrodné oblasti, jejíž bez výjimky němečtí obyvatelé pěstovali kromě běžných zemědělských plodin zejména chmel, částečně se věnovali také vinařství a ovocnářství. V roce 1801 byla za přispění občanů ve středu vsi postavena kaple. V blízkosti Sedlce byla zaznamenaná cihelna a na okraji katastru při hlavní silnici Litoměřice – Úštěk pak hostinec s kovárnou. Ves se během 19. století příliš stavebně neměnila, velká většina usedlostí byla přestavována zejména na přelomu století a posléze ve 20. a 30. letech 20. století.

Po odsunu německých obyvatel v roce 1945 Sedlec osídlili reemigrující volynští Češi. V 2. polovině 20. století byly usedlosti a domy často pouze udržovány, takže si obec dodnes ve velké míře zachovala urbanistickou podobu zaznamenanou katastrálními mapami v 1. polovině 19. století a její zástavba zůstala téměř neporušena zásahy z 2. poloviny 20. a počátku 21. století.

Dodnes tak ve vsi nalezneme dřevěné stavby bývalých usedlostí z počátku 19. století s roubenou a hrázdnou konstrukcí, například čp. 17, (**obr. 1**) a také stavby, které byly na počátku 20. století přestavěny na zděné, ale zachovaly si část hrázdné konstrukce, příkladem může být čp. 8. (**obr. 2**) V poslední třetině 19. století vznikaly v Sedlci již zcela zděné domy, mezi něž se řadí patrová obytná budova čp. 9 (**obr. 3**) s historizující hlavní fasádou členěnou vysokým pilastrovým řádem s korintskými hlavicemi. Ve vsi se dochovaly také hospodářské stavby z konce 19. století, které svým vzhledem tvoří neopakovatelný kolorit místa, jako například kolna z roku 1898. (**obr. 4**)

1.

2.

3.

